

Lidija Puđak

Bajka vječnosti

Udahnula sam jutrom
umotana u vihor tišine
vječnost

te proljetne noći
došao si bez imena
bez lica
bez postojanja
k meni
ravno u srce
dodirnuo otkucaj
raširio krila
i pozvao na let

na pragu izlazećeg koraka
uz šapat tišine
milovao si me slovom
izgovorene riječi
i kočiju snova
pozvao na prvu vožnju

između redova jablana
ukazuješ nebo zvijezda

što ljube mi dah
i ruku usnama primičeš
dok noćna straža
čuva sjene
našeg postojanja

kristali utkani u čašu
odzvanjaju bojom krvi
kojom
Sauvignon
teče kroz venu
ljubičastim odsjajem
i slatkoćom pogleda
izranja u plamen strasti

nota plesnim korakom
doživlje blizinu naših tijela
uz blag naklon
pozivaš me
licem uz lice
sanjariti bajku.

NE KOPIRATI

Gasne zadnja lanterna

Stara ,
oronula krčma
odzvanja psovkom smrdljivog zdanja
lom stakla
krv ispijenog trenutka
hodnikom tame korak odzvanja.
razapet
u ime surovog života
tekućinom peče nutrinu bola .
sat rešetkom
samice otkucava
sebe k'o žrtvu dijeli na pola.
azilom nemoći
pomilovanje prosi
od nje, već shrvane, iznemogle.
pogasila zadnje
lanterne noći
priziva sve anđele i demone.
ljepljivi smog
nikotina na koži
i smrad etanola u ustima traje
sklupčana,
savijena snagu vapi
udahnutim dahom život mu daje.

NEKOPIRATI

Jednom, kažem jednom

Tražim ostavljeni trag
kojim ti budem
noću dolazila
ljubiti sjenu
svijetliti tobom sebe
dok hodam
u košulji tame
slijepe oči
gledaju
kraljevski lopoč
koji si u moje ime
zasadio
na jezeru nade
čuvam mu korijen
i dnom ga hranim

kidajući šećerne trske
žvačem slatkoću
našega postanka
i okusom
hranim treptaj
kojim me tijelo
izdaje
dok hodam
blizinom
našega susreta
jednom
kažem jednom
kad dan
vječnošću slapa
bude tekao svoju ljepotu
postat ću pjesma
tvojega stiha
i muza
kojoj budeš
sve svoje čežnje

pred noge položio
hodat ćemo zajedno
stazom
koja će postelji ruža
pokloniti
naša tijela.

NE KOPIRATI

Jesen moje jeseni

Tu, iza ugla
pojavi se
topla i nježna
van kontrole mojega osjeta
lepršava haljina tijelo joj krasi
očekivana
satkana ljepotom svitanja
nikla zrakama prohladnog sunca
popraćena kišnim avanturama
biserje joj obraze kvasi
usidrena u mojemu gradu
željna spoznaje prihvaća izazov
kroči stazom šuštavog šaputanja
sonate rosi magličastim tonovima
smješi se oblaku čudesne nutrine
motivira osjete šarenilom ljepote
detaljima bahata
najavljuje dolazak
noćima lopovski kistove krade
slikar je sjenka u pejzažu snova
življenje boji zlatnim tonovima
grli nježno dlanovima vjetra
zaneseno danima osluškuje zrelost

a moju dušu
tijelo sjenom prati
šapućem tiho da se ne probudim
dodirujem pjesmom pjesničkog imena
udišem slast njenih plodova
ćutim tišinu usahla pogleda
moć trenutka skida,
okove neznanja mojega
kupam se vinom Miholjske noći
palim ugašena svjetla
tražim izgubljene stihove

susrećem jesen svoje jeseni.

Majko bezuvjetne ljubavi

Majko
daljinom djetinjstva sanjam
tvoje tople dlanove
kako kosu mi miluju
i obraze dječje dodiruju
uspavljujući umor prolaznosti
osjećam usne što ljube mi čelo
i daju duhovnu hranu duši
koja ljude voli
bez obzira iz kojeg
gnijezda su nikli

majko
porođajem muka tvojih
nisi dala da se gase životi
beznačajnog sata
nego si stvarala čovjeka
koji štovati bližnjega treba
u svoj dobroti njegovoj
davati se
nježnošću osmjeha
i pogledom ljubav
govoriti

majko
a rekla mi nisi
da bezbožnici, materijalisti
zauzimaju svijet
inteligencijom uma
bez moralnih i duhovnih vrlina
rekla mi nisi
da se žrtva duplo plaća
prinoseći oltaru života
ljepotu čovječnosti
da bolest gubavca
je bolest balgoslova
u kojoj umireš čist

majko
uvijek si govorila
Boga se boj
čuvaj iskonsku savjest u sebi
ne znajući
da danas sve više bogova
zemljom hoda
ne prezajući pred bljeskom munje
i zaglušujućim udarom groma
za njih sam ja
majko
provincijalka
konzervativna seljančica
koja se još uvijek divi
Božjoj čaroliji!

NE KOPIRATI

Ne znam

Mrziti

crnilom ih oblačiti
bolest metastaza širiti
ne znam

na samrti
svećenik zadnju pomast
nije želio davati
nadao se ozdravljenju

radeći pogreb naših prijateljstava
nitko nije želio doći
licimjeri su se naslađivali
i likovali nad tugom
i ugašenom pogledu
trgaju se sad sjene nevidljivih
izdužene
izopačene
iskobeljane iz dna utrobe đavoljih manira
osvetničkom riječju
traže djelo ucjene
režirati otmicu bjeline žele
a ja ne znam mrziti
i ne znam ne voljeti
i ne znam u lijesovima
živote pokapati.

Pjesmo moja

Rastem ti
ispod srca
udišem kisik
prilikom rođenja
dojku tražim
u vrijeme odrastanja
boema budim
u noći mjeseca
slovom pišem
riječ opija
dok
smrt moli
sekundu života

ovisnici
ti u meni
ja u tebi.

NE KOPIRATI

Dozivam nepostojeće

Očima si mojim
okitio puteve
usahlih drumova
da te prate
dok mi ime izgovaraš
sam i tužan
tajnom svojega imena
ovijen

slušaš škripu
kotlajućih kotača
što šljunčanom
stazom za dvoje
dlan sudbine crtaju
isprekidanim
linijama

u odrazu zrcalo
gubi moć preslike
izgubljena
treskom ga bacam
o oslikani zid
vremena
uništavajući i zadnju sjenu
koja je našim
tajnim odajama
šetala korak
svetosti

ikona tvojega lika
na uzglavlju postelje
skriva lati
onu zadnju
kojom si mi otkao
tisuće vjenčanih haljina
čuvam

krvari nutrinom
dok veo u ceremoniji
svečanog hoda
zauzima glavnu ulogu
na licima
našeg
nepostojanja.

NE KOPIRATI

Opipljivi miris

Jesi li ikada pisao prijatelju
dok suza klizi bol
jesi li gutao ponos
dok hodaš
korake prošlosti
izbeumljen
ne shvaćajući
kamo cesta čežnje vodi
jesi li krvario slutnju
savjest preispitao
učinio tugu prihvatljivom
ovom slovu
koje drhti u peru
dok tinta kaplje crvenilom
jesi li ikada
pohoti potrebe
poklonio minut
da čuješ vapaj pogleda
i vidiš uništen svijet sluha
jesi li
misao čistoće
razumu potrebe darivao
il' samo onu riječ
koja nebom munju oslobađa
raskršća bez semafora
usmjerio si mojim cestama
da lutam izgubljena i sama
a ja
i tako sam daltonista
ne raspoznajem boje
samo intuiciju
koja tebe iluzijom vodi
ka livadama cvjetnog šarenila
uzdižući visinama nježne mirise
tamo su opipljivi.

Posljednji odlazak

Pozdravljam
tvoj posljednji odlazak
dok na nebeskom svodu
ostavljaš putanju
razlivene riječi

u boji čistoće
kreiraš intuiciju
moje crvene
dodirujući
korijensku čakru

optimizmom balansiram
povratak
ne dozvoljavajući
usamljenosti
da prag svijesti
prekorači

proživljavam dane
koje i ne znam
kako preživjeti
osim u srebru
razlivenoj
mašti

vidovita postajem
i trećim okom gledam
naborane godine
u našem
svitanju.

Pustinjska ruža

Večeras te slovom dodirujem
riječju ljubim
šapućem sluhom
postajem iluzija
klizećih slojeva pjeska
stvaram mističnu glazbu tobola
dubinom tutnjim
zagonetnim zvukovima
utočište ti želim biti
oaza u pustinji
gdje vjetrovi šibaju
različitih smjerova
i tragove puteva
naših skrivaju
postajem kristalni cvijet
usred pustinjskih dina
dopuštam kišnici prodiranje tla
dok prašina stijene
taloži oblike latica
sred sunčane strane srca
želim ti godine i stoljeća
emocijom nošene
zalijevane
tajnom stiha skrivene
pokloniti
pjevam Lorcua, Nerudu
Jesenjina
sada, sama sobom ispjevana
tebi na dlanu rascvala
ruža pustinjska

Slavonijom živim svoje sate...

Budim se lipotom
divojačke sobe
rađam mislima
djetinjstvo ravnice..
Punim svoju dušu
granicama trudnim
tri rijeke daju plodnost
zemlje crnice...
Oblačim oplećak
čipkom urešeni
oko vrata dukat
za dukatom nižem
Slavonijo moja
stihom ti se klanjam
na gizdavom vrancu
u galopu stižem..
Iz avlije svoje
u daljinu čujem
dida bisernici
razuzdao žice..
Slavonijo, majko
tijelu odmor treba
na počinku vječnom
u srcu ravnice...

Otišla sam davno iz okrilja Tvojeg
i u bilom svitu rodila ti dicitu
al' šokačka duša ne zaboravlja
jecaj stiha uz našu tamburicu...

Stranac i Dama

Koprena duga kosu krasí
do struka visi
bojom zlata i baroka
mokra
izranja iz kristala čaše
najfinijeg pjenušca
početak kraja sanja
poklanja
pogled smaragda
sramežljivo skriva
ispod vjenca trepavice
lice
nježnost duše sija
rod plemstva krasopisom
iznjedrila sama
dama
u haljini čežnje
u istom otisku
topla i meka
čeka ga
čeka

Ceremoniju bez presedana
otvara on
osobni prijatelj cara
ne stara
tajanstven, raseljen
nikada viđen Stranac
osobni pečat daje
da traje
ta vječnosti neba
povjesnim portretom
uljenim bojama iscrtana
dlana
linija života teče
rukavicom bjeline

korake plesa dodiruje
i smiruje
izdvojeni svijet tišine
nijemim šapatom
u oblaku pamuka meka
čeka je
čeka.

NE KOPIRATI

Suton zrele jeseni

Stol za dvoje
rasutim laticama
i zelenom jabukom
čeka zrelu jesen
kap crnoga vina
klizi niz čašu
na bijeli stolnjak
i razlijeva tebe
po meni
vosak svijeće
stvara opeklinu
koju jagodice
tvojega dlana
zacijeljuju
oblozima strasti
opijena treperim
i drhtim čežnjom
čekam
i gubim se u pogledu
darujući srcu mjesec
zvjezdama naređujem
da plesom bljeska
plamen smire
i poljubac mi podare
rosom zore
dok čekam
da ne bude predugo.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://diogen.weebly.com>